

Καὶ μόνην φεῖ! ἔχω γὰρ ἄν, νὰ κλαίω αἰωνίως.
Μοὶ εἶν' ὁ γάλως βάσανος καὶ βάσανος ὁ βίος...
Τρουή μου δηλητήριον, πικρία εἶναι μόνη,
Ὁ δ' οὐρανός μοι φαίνεται ὡς μελανὴ σινδόνη!
Ἴδ' τυραννία εἶν' ἡ νύξ, καθ' ὅλον μου τὸν βίον,
Κ' ἡ κλίνη μου μοι φαίνεται μάχης σκληρὸν πεδίον.

Τὸν ὕπνον, ὅστις ἀρκεῖ ἀπ' ὅλων τὴν καρδίαν,
Ἐκείνην τὴν τερψίθεμον, ἐκείνην τὴν γλυκεῖαν
Ἰδέαν ἔχει τῇ, τηρεῖ ἐν τῇ ζωῇ, δὲν σπάζει,
Ἐκεῖνος ὅστις συγγενὴ θανάτου τὸν ἐκάλει!

Εἰς τὴν εὐδαίμονα πόλιν ἐξόχως γῆν, τὸν κόσμον,
Ἔχετε λόφου· σκιὰς ἀνέμων σεῖς εὐόσμων,
Ὅχλος πρασίνοισι ἔχετε· σεῖς εἰς τὴν οἰκουμένην, ...
Ἐγὼ πλὴν ὄχι!... ὦ! ἐγὼ... θρηνῶ τὴν ἐρωμένην!

Ὁκτώβριος τοῦ 1870.

Α. ΛΙΒΙΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ
ἐπιλαχίς

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

ΤΗΣ ΕΝ ΑΕΓΚΛΑΔΙ ΔΙΑ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ ΣΥΣΤΗ-
ΘΕΙΣΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «ΣΥΓΚΟΜΙΑ» (1).

Πρὸς τὰς διὰ συνεταιρισμοῦ συστηθείσας
Ἑταιρίας εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Σύρον.

«Αὐτοῦ ὁ τίθειται μου ἀδελφὴ
Καὶ σὲ ἀδελφὴ· Πανδώρα·
Σὲ· χαιρετῶ ἡ· Συγκομιδὴ·
Ἀπ' τῆς Σαπφούς τὴν χώραν.

Καὶ δίδεται καὶ παρακαλεῖ
Τὸ Θεὸ νὰ σὲ· βλοκήση
Κι ὅσα ἡ καρδίᾳ σε· πιθυμαί
Τόσα νὰ σὲ· χαρίση.

Νὰ ζῆτε καὶ ν' ἀζαίνετε
Καὶ νὰ στεφανωθῆτε,
Βαπτίλισται· νὰ γένητε
Κακὸ νὰ μὴν ἰδῆτε.

Καὶ οἱ λόγγοι ὅσα ἔχουνε κλαδιά
Καὶ οἱ οὐρανοὶ ἀστέρας,
Τόσα νὰ κάμειτε παιδιὰ,
Παιδιὰ καὶ θυγατέρας.

(1) Σ. Σ. Τὸ ἄνω ποιημάτιον καταχωρίζομεν χάριν τῶν
ἀρχῶν αὐτοῦ.

Καὶ τῆς Ἑλλάδος· δλ' ἡ γῆ
Παράδοιτος νὰ γένη
Σιτάρη, λάδι καὶ κρασί
Ν' αὐξήσῃ νὰ πληθύνῃ.

Νὰ ζωντανώσῃ ἡ Ἀνατολή
Ἡ Ἑλλὰς· νὰ ζωντανέψῃ
Νιὸς Οὐρανός, κενούρια γῆ
Νιὸ φῶς, νὰ βασιλέψῃ.

Ἡ Μαστιμβρία ν' ἀλαφιασθῇ
Κ' ἡ Ἀρκίος νὰ φωνάξῃ,
Ἡ Δύσι ν' ἀνανοηθῇ
Νὰ ἰδῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ.

Καὶ μόνη τότε· ἀ τὸ πῆ
Καὶ νὰ τὸ διαλαλήσῃ
Πῶς· γῆρας τὴν Ἀνατολή
Τρισκόταδο εἶν' ἡ Δύσι.

Ι. Γ. ΚΑΒΑΔΙΑΣ.

Ὁ Ζεῦ, διατί τοῦ μὲν κιβδηλοῦ χρυσοῦ ἔδω-
κας σαφῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τεκμήρια, πρὸς
διάγνωσιν δὲ τοῦ κακοῦ ἀνδρός, οὐδὲν σημείον
ἔθηκες ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ;

Φιλοκατήγορον φύσει τὸ γυναικεῖον φύλον,
καὶ τοῦ μικροτέρου λόγου ἂν ἀφορμὰς λάβῃ,
πολὺ πλείονα διαδίδει. Ὑπάρχει δέ τις ἡδονὴ
μεταξὺ τῶν γυναικῶν, οὐδὲν καλὸν νὰ λέγωσι
πρὸς ἀλλήλας.

Προτιμότερον νὰ ἀσθενῇ τις ἢ νὰ θεραπεύῃ
ἀσθενοῦντα· διότι τὸ μὲν ἐστὶν ἀπλοῦν, τὸ δὲ
δύο κακὰ συνάπτει· λύπην φρενῶν καὶ πόνον
χειρῶν.

Τοῦτο μόνον τ' ἀνάλωμα ἄπαξ ἀναλωθέν,
δὲν δύνανται νὰ ἀναλάβωσιν οἱ θνητοί, τὴν ψυ-
χὴν αὐτῶν χρημάτων δὲ πολλοὶ ὑπάρχουσι
πόροι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.